

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Det blev antydet eller måske endda direkte sagt af socialministeren, at det ikke er et spørgsmål om at spare nogle penge til statskassen, nu er det udelukkende et spørgsmål om, hvad der måtte være rimeligt i forhold til det, man tjener på arbejdsmarkedet. Dermed siger man altså med andre ord, at folk ikke vil arbejde, hvis de har den dagpengesats, som de havde før. Det er ikke rigtigt.

Det er en kendsgerning, at da vi i 1972-73 faktisk var så tæt på fuld beskæftigelse, som vi nogen sinde har været, havde vi de samme - forholdsmæssigt naturligvis - dagpengesatser, den samme gode arbejdsløshedsforsikring, som altså nu desværre er blevet forringet. Det havde vi, og alle folk kom i arbejde til trods for det høje niveau eller i hvert fald langt bedre niveau end det, der er gældende nu. Men dette afslører endnu en gang, at man tror, at man skal straffe folk, når de bliver arbejdsløse, for ellers gider de ikke arbejde. Det er jo traditionel konservativ politik. Det plejede ikke for år tilbage at være CD-politik, men filosofisk er det det, der er linjen i den konservative politik.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg må sige, at med den anden bemærkning, som socialministeren kom med, forstod jeg, hvad det hele drejer sig om. Det er netop denne filosofi, at folk egentlig dybest set er dovne, og den enlige mor, som socialministeren talte så rørende om i første omgang, er nok doven, mener socialministeren: hvis hun får for meget i bistandsydelse, gider hun nok ikke gå på arbejde - hvad skulle man det for, hvis man ikke kan tjene ret meget mere? Det er en fantastisk holdning, men det er den klassiske borgerlige holdning.

Jeg kan bekræfte det, som hr. Anker Jørgensen sagde for lidt siden. I 1972-73 blev det dagpengesystem, syge- og arbejdsløshedsdagpengesystem, som denne regering nu har slået i stykker, indført - det blev i øvrigt indført af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti alene; alle andre partier stemte imod - baseret på det princip, at ingen ønsker frivilligt at blive arbejdsløs. Bliver man det, har man krav på en erstatning for tabt arbejds-

fortjeneste. O.k., der blev sat grænser for, hvor meget der kan ydes i erstatning, men det var grundprincippet, og der var ikke én, der blev hjemme fra arbejde af den grund. For et års tid siden hørte jeg statsministeren sige i fjernsynet, at grunden til, at man i 1982 havde lavet denne fastfrysning af arbejdsløshedsdagpengene, var, at arbejdsløshedsdagpengene var kommet så højt op i forhold til lønningerne, at der ikke var nogen rigtig tilskyndelse til at tage arbejde. Folk bliver altså frivilligt arbejdsløse! Hvad er det for noget snak? Jeg synes, det er en meget ubehagelig moral, som taler ud af det, statsministeren sagde dengang, og som også ligger bag de udadtil meget kønne ord, som socialministeren er kommet med her.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg forstod egentlig ikke, hvad det eksempel, socialministeren nærmest råbte ud til Folketinget, skulle bruges til. Er det sådan, at socialministeren omgås med tanker om at nedsætte bistandshjælpen, fordi der findes et eller andet yderliggående eksempel på, at nogle i arbejde får mindre? Er det det, det går ud på? Eller hvad skal det bruges til? Er sagen ikke, at det eksempel er udtryk for, at der allerede i det nuværende system findes nogle sammenstødsproblemer, som gør, at den enlige forsøger, der er i arbejde - fordi vi så hurtigt aftrapper rabatten med daginstitutionsbetaling, fordi vi så hurtigt aftrapper boligsikringen - bliver stillet dårligere? Og er det ikke lige præcis sådan, at de tanker, der rumler i regeringen om højere husleje i almennyttigt byggeri, om højere daginstitutionsbetaling og dermed endnu større sammenstødsproblemer, vil betyde endnu flere og værre eksempler af den art? Er det ikke dér, man skal sætte ind i stedet? Eller hvad skulle det bruges til? Kan vi ikke få det forklaret lidt nærmere?

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Først til hr. Agerschou. Der er ikke tale om, at det er ganske enkelte eksempler, vi har på, at mennesker kan være bedre stillet økonomisk på kontanthjælp end på arbejdsmarkedet. Det er ikke rigtigt. Kontanthjælpsmodtagere med børn har i kraft af såvel de gamle som især de nye regler, som betyder